

Arrest

nr. 73 798 van 23 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. WEISGERBER, die loco advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Bosnische Moslim, afkomstig uit Bijeljina (Republika Srpska, Bosnië-Herzegovina). U heeft de Bosnische nationaliteit.

Bij het uitbreken van de Bosnische oorlog trok u in april 1992 naar Duitsland. U kreeg er een tijdelijk beschermingsstatuut.

Uw echtgenoot S. S. (...) diende als reservist bij de politie in het land te blijven.

In juli 1992 keerde u terug naar Bosnië. U dacht dat de oorlog gedaan zou zijn en wou bij uw echtgenoot zijn. Het conflict in Bosnië sleepte echter verder aan en u werd ziek waardoor u na een maand terugkeerde naar Duitsland.

Uw echtgenoot en 21 leden van uw schoonfamilie werden in de nacht van 24 op 25 september 1992 door onbekenden ontvoerd en vermoord. U meent dat de Servische legereenheid 'Pahulica' hiervoor verantwoordelijk is.

In 1997 werd uw beschermingsstatuut in Duitsland opgezegd en keerde u terug naar Bosnië waar u in Tuzla (Federatie van Moslims en Kroaten) ging wonen.

In 2007 werd het lichaam van uw man geïdentificeerd en in september 2007 werd uw echtgenoot begraven.

Sinds de identificatie van uw echtgenoot werd door de bevoegde federale instanties een onderzoek opgestart naar de omstandigheden en verantwoordelijken van de moord op uw echtgenoot. Uw advocaat mr. D. T. (...) heeft tevens de zaak aanhangig gemaakt bij het federaal parket. Beide onderzoeken lopen nog.

Twee à drie weken na de begrafenis van uw echtgenoot kreeg u thuis het bezoek van twee onbekenden. U dacht dat het journalisten waren die hun deelneming wilden betuigen en meer informatie wilden over de zaak. U besprak de gebeurtenissen en het feit dat u te weten wil komen wie hiervoor verantwoordelijk is.

Enkele dagen later ging u naar de politie om enkele documenten te regelen. U zag er toen één van die twee onbekenden lopen.

Enkele dagen later begon u dreig telefoons te krijgen waarin u werd afgeraden de waarheid te achterhalen. Tevens werden er in de buurt van uw huis schoten in de lucht gelost en werden de vensters van uw winkel een drietal keer ingegooid.

U heeft deze bedreigingen en problemen 3 à 5 keer aangegeven bij de politie. Eén à twee keer schreven de agenten uw verklaringen niet op. De politie stelde immers reeds van uw problemen op de hoogte te zijn. De politie zei tevens de zaak te zullen onderzoeken.

Begin november 2009 werd uw zoon A. (...) onderweg naar huis door enkele mannen aangevallen. Zijn belagers zeiden dat A. (...) degene is die ze zochten. U werd verwittigd door één van de vriendinnen die bij uw zoon was. U bracht uw zoon naar de spoeddiensten waar hij aan zijn verwondingen werd verzorgd. Jullie bleven ongeveer drie kwartier in het ziekenhuis alvorens naar huis te gaan.

Thuis belde u de politie die u vertelde dat u meteen aangifte had moeten doen. U mocht via de telefoon verklaringen afleggen.

Diezelfde avond werd u opnieuw telefonisch bedreigd. Er werd u gezegd dat wat uw zoon was overkomen nog maar het begin was.

Hierop besloot u eind november/begin december 2009 Bosnië te verlaten, richting België, waar u op 10 december 2009 asiel vroeg.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal volgende documenten neer: uw identiteitskaart en die van uw zoon; uw geboorteakte en die van uw zoon; uw huwelijksakte; de overlijdensakte van uw echtgenoot; een attest betreffende de opgraving van uw echtgenoot en de identificatie van zijn lichaam; attesten betreffende uw winkel; een attest van de NGO 'Provatak', waarin de gebeurtenissen van september 1992, de huidige situatie in Bijeljina en uw verblijf in Tuzla worden beschreven; een attest betreffende pensioenuitkeringen; attesten betreffende de verdwijning, de dood en de identificatie van uw echtgenoot en schoonvader; een attest van de rechtbank in Tuzla volgens welke uw echtgenote dood werd verklaard; de overlijdensberichten van uw echtgenoot en schoonfamilie en meerdere persartikelen betreffende de gebeurtenissen in Bijeljina in september 1992. Uw echtgenoot en schoonfamilie worden hierin als slachtoffers genoemd.

Op 7 juni 2011 legde u bijkomend nog volgende stavingsdocumenten neer: een CD met een interview met D. T. (...); een kopie van een verklaring door u op 16 april 2008 afgelegd op het politiekantoor van Zapad, Tuzla, betreffende de vernieling van het raam van uw winkel en tot slot nog een kopie van de behandeling op 5 november 2009 van uw zoon in het Universitair Klinisch Centrum van Tuzla."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, met name de bedreigingen die u sinds 2007 kende, op de helling wordt gezet doordat u geen enkel

overtuigend document kunt voorleggen van de door u aangehaalde problemen, terwijl dit redelijkerwijze in uw geval kan verwacht worden.

Ter staving van deze aangehaalde feiten legde u weliswaar na uw gehoor op het Commissariaat-generaal een kopie neer van een verklaring op 16 april 2008 afgelegd bij de politie van Zapad, Tuzla, betreffende de vernieling van het raam van uw winkel, alsook een kopie van de behandeling op 5 november 2009 van uw zoon in het Universitair Klinisch Centrum van Tuzla.

Het betreft hier evenwel slechts fotokopieën waardoor aan deze documenten dan ook geen bewijskracht kan toegekend worden.

Aangezien u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde in Bosnië over meerdere afschriften van proces-verbalen over uw problemen sinds eind 2007 te beschikken, waarin ondermeer melding wordt maakt van de telefoonbedreigingen tegen u geuit, alsook over een attest van het bezoek van uw zoon begin november 2009 aan de spoeddiensten van het hospitaal in Tuzla te beschikken en u aangaf contact te hebben met naaste familie in Bosnië (CGVS, p. 3, 12 ev.), werd u daarom tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd de originelen van deze stukken alsnog neer te leggen op de zetel van het Commissariaat-generaal. U kreeg hiervoor tien werkdagen de tijd en stemde ermee in binnen deze termijn deze stukken aan ons te zullen overmaken (CGVS, p. 12, 14 en 17). Er werd u hierbij duidelijk attent gemaakt op het feit dat fotokopieën van deze documenten niet volstonden (CGVS, p. 12 en 17).

Hoewel deze tijd reeds geruime tijd vertrekken is, heeft u de originele van deze stukken (op bovenstaande twee fotokopieën na) tot op heden niet neergelegd.

In dit verband dient er op gewezen te worden dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust. Hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Bij het ontbreken van dergelijke bewijzen dient hij een aannemelijke verklaring te geven, wat u tot op heden tevens heeft nagelaten te doen.

Los van bovenstaande bemerkingen dient hoe dan ook besloten te worden dat deze twee door u neergelegde fotokopieën evenmin de jarenlange bedreigingen tegen u en uw kinderen omwille van uw zoektocht naar de ware toedracht van het overlijden van uw echtgenoot tijdens de oorlog effectief bevestigen.

De door u neergelegde verklaring afgelegd op 16 april 2008 geeft immers louter te kennen dat u op die dag melding heeft gedaan van de vernieling van de ramen van uw winkel.

Van enige geïmponeerdheid jegens u door onbekenden omwille van uw voornoemde zoektocht naar de daders van de moord op uw man wordt hierin op geen enkele manier melding gemaakt.

Bovendien is het opvallend dat u deze verklaring neerlegde en niet een verklaring/proces-verbaal waarin u de telefoonbedreigingen aankaart, die u luidens uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, tevens nog steeds in uw bezit zou hebben.

Het door u neergelegde medisch attest uitgereikt door het Universitair Medisch Centrum in Tuzla geeft géén uitsluitel met betrekking tot de degene die de desbetreffende verwondingen heeft toegebracht of met betrekking tot de reden van de aanval op uw zoon en levert aldus geen bewijs van de door u beweerde bedreigingen.

Aansluitend hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat het op zijn minst als opmerkelijk kan beschouwd worden dat het door u neergelegde attest van de NGO "Povratak", welke u consulteerde nadat uw zoon was aangevallen (CGVS, p. 5), geen enkele melding maakt van bedreigingen jegens u en uw zoon sinds eind 2007.

Bovenstaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven in het gedrang.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de bedreigingen door onbekenden geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met onbekenden in geval van een terugkeer naar Bosnië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië aanwezige en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bosnië voor u een reëel risico zou bestaan op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de politie of enige andere autoriteit in Bosnië (CGVS, p. 16).

Niettegenstaande het feit dat de politie meermaals uw verklaringen noteerde en zelfs ter plekke kwam nadat de vensters van uw winkel werden ingegooid, stelde u aanvankelijk tijdens uw gehoor dat de politie niets doet (CGVS, p. 11 en 12).

U gelooft niet dat de politie u zal helpen, waardoor u bij de politie nooit geïnformeerd heeft naar een stand van zaken (CGVS, p. 13). U meent dat de politie u niet zal helpen omdat er mogelijks mensen van Bijeljina in het politiekorps van Tuzla werken.

Deze verklaring is echter op geen enkele objectieve basis gestoeld en berust louter op uw persoonlijke vermoedens (CGVS, p. 13).

U kon evenmin zeggen of de politie al dan niet concrete onderzoeksdaden heeft gesteld (CGVS, p. 13). Uiteindelijk stelde u niet te beweren dat de politie niets doet en dat ze wel werken.

Uw verklaring het vertrouwen in de politie verloren te hebben nadat in het verleden een man werd vrijgesproken van een diefstal in uw winkel kan niet weerhouden worden (CGVS, p. 13).

Dat de politie de daders van de bedreigingen sinds 2007 nog niet gevat heeft, kan te wijten zijn aan tal van factoren, oa het feit dat de daders onbekend zijn (CGVS, p. 12), zonder dat hieruit zonder meer tot de onwil van de aanwezige autoriteiten kan besloten worden.

Opmerkelijk is ook dat, ofschoon u één van de vermoedelijke journalisten later in het politiekantoor van Bijeljina terugzag en u een vermoeden heeft dat hij en zijn kompaan achter deze bedreigingen tegen u zitten, u heeft nagelaten stappen te ondernemen om te weten te komen wie betrokkene is (CGVS, p. 11).

Opmerkelijk is tevens dat u van de aanval op uw zoon nooit officieel schriftelijk aangifte deed op een politiekantoor (CGVS, p. 14 en 15). Als verklaring voor uw nalaten schriftelijk aangifte te doen, gaf u te kennen de politie wel telefonisch hierover ingelicht te hebben. U zou toen van de agent aan de telefoon te horen gekregen hebben dat u meteen aangifte had moeten doen van deze feiten. Vervolgens mocht u over de telefoon uitleg verschaffen over deze gebeurtenis, wat schijnbaar volstond. Hierna dacht u er niet meer aan hiervan op het politiekantoor schriftelijk aangifte te doen (CGVS, p. 14 en 15).

Deze verklaring volstaat evenwel niet voor uw nalaten op een ordentelijke wijze van deze belangrijke feiten aangifte te doen bij de autoriteiten, temeer daar het ook de eerste keer was dat uw belagers fysiek geweld tegen iemand van uw gezin gebruikten en deze gebeurtenis de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Bosnië (CGVS, p. 14 en 15).

U liet daarnaast ook na uw advocaat over deze gebeurtenis in te lichten (CGVS, p. 15). Niettegenstaande u meende onvoldoende geholpen te worden door de lokale politie van Tuzla liet u bovendien na hierover klacht in te dienen bij hogere of andere politiediensten of mensenrechtenorganisaties in Bosnië (CGVS, p. 15).

In dit verband kan gewezen worden op het bestaan van EUPM (European Union Police Mission) in Bosnië-Herzegovina, die overigens ook een kantoor in Tuzla heeft. EUPM oefent ten aanzien van de lokale politie in Bosnië een monitorfunctie uit en beschikt over een mandaat om machtsmisbruik van deze lokale politiediensten te onderzoeken, aan te klagen en te bestraffen. Dit vormt één van de drie kernactiviteiten van EUPM. EUPM handelt hierin volledig onafhankelijk en valt slechts onder de politieke leiding van de speciale vertegenwoordiger van de Europese Unie in Bosnië. Verder zijn er in Bosnië ook PSU's (Professional Standards Units) actief die functioneren als internal affairs units binnen elke entiteit van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Het bestaan van deze units heeft ertoe geleid dat er standaardprocedures werden uitgewerkt om klachten in verband met politiewangedrag in te stellen en politiemensen te straffen volgens standaardprocedures. Deze PSU's werken wel degelijk en hun optreden heeft in het verleden al meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen. Indien de Bosnische politie haar werk toch niet naar behoren zou uitgevoerd hebben, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hieraan door u via deze instanties ruchtbaarheid zou zijn gegeven.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De identiteit van u en uw zoon, gegevens ivm uw professioneel verleden en uw financiële situatie, alsook het overlijden van uw echtgenoot en diens familieleden tijdens de oorlog, uw zoektocht naar uw echtgenoot na de oorlog, diens identificatie en begravenis in 2007 en het onderzoek naar zijn moord en andere moorden op zijn familieleden, zijn feiten die op geen enkele wijze door mij betwist worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vat haar verzoekschrift van 13 oktober 2011 aan met een "analyse van de argumenten van het CGVS" (zie p. 4).

Zij stelt dat zij een fotokopie neerlegde van de verklaringen die zij op 16 april 2008 bij de politie in haar land van herkomst aflegde, evenals een fotokopie van de behandeling van haar zoon op 5 november 2009.

De commissaris-generaal acht deze stukken evenwel geen valabel bewijs tot staving van haar problemen, aangezien verzoekster geen proces-verbalen neerlegt en aangezien het origineel attest van het bezoek van haar zoon aan de spoeddiensten niet werd voorgelegd.

Dienaangaande laat verzoekster gelden dat het zeer moeilijk was voor haar om bedoelde documenten binnen een korte termijn neer te leggen; zij voert aan dat *“de communicatie vanuit België met de Politie in Bosnië niet goed is, en de Politie daar toont geen coöperatie”* (zie het verzoekschrift, p. 4). Zij verklaart verder dat zij nog familieleden in haar land heeft gecontacteerd om de proces-verbalen te zoeken, *“maar deze hebben ze niet onmiddellijk gevonden”*.

Verzoekster stelt twee nieuwe documenten te kunnen neerleggen. Zij legt het origineel attest van het bezoek van haar zoon aan de spoeddiensten neer waaruit volgens haar blijkt dat de verwondingen opgelopen werden in een aanval. Zij stelt dienaangaande dat dit attest geen proces-verbaal is van de politie, maar alleen een medisch attest zodat het volgens haar aldus *“evident is dat de reden van de aanval daar niet neergeschreven wordt”*. Zij wijst er op dat in het attest staat dat er een aanval op haar zoon plaatsvond.

Verzoekster brengt tevens het proces-verbaal van 19 mei 2009 aan, *“waarin melding wordt gemaakt van de telefoonbedreigingen”* waardoor volgens verzoekster het bestaan van de telefoonbedreigingen is aangetoond.

Verzoekster spreekt de stelling van de commissaris-generaal tegen dat het niet aannemelijk is dat zij geen hulp van de politie in haar land kan verwachten.

Zij herhaalt dat de politie niet altijd haar verklaringen heeft neergeschreven, dat de politie bij nieuwe aangiften alleen maar antwoordde *“we weten van die zaken”*, dat de politie ook een à twee keer geweigerd heeft om haar klacht te noteren, dat de twee mensen die bij haar thuis bezochten bij de politie werkten, dat zij vermoedt dat de bedreigingen van Serviërs uitgingen en dat de politie dit beloofde te onderzoeken maar haar evenwel nooit heeft geïnformeerd over de stand van zaken.

Aldus stelt verzoekster van mening te zijn dat de politie haar niet kon of niet wilde helpen; zij voert aan dat *“dit nog meer geloofwaardig is omdat verzoekster wist dat twee mensen, die in haar winkel zaken gestolen hebben en herkend werden, vrijgesproken worden”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Zij voegt hier aan toe dat de politie het niet noodzakelijk vond om ter plaatse te komen na de aanval op haar zoon *“omdat verzoekster dat aan de telefoon mocht uitleggen”*.

Ook antwoordde de politie haar dat zij meteen aangifte had moeten doen, terwijl zij eerst naar de spoeddienst was gegaan wat volgens verzoekster duidelijk bewijst dat de politie niet wilde helpen. Voorts laat zij gelden dat de commissaris-generaal haar dan ook niet kan verwijten geen schriftelijke aangifte van de aanval gedaan te hebben op het politiekantoor, *“vooral als men weet dat ze na de aanval besloot, het land te verlaten”*.

Zij is verder van mening dat men haar niet kan ten kwade duiden dat zij geen klacht heeft ingediend bij hogere politionele overheden of mensenrechtenorganisaties in Bosnië; zij stelt immers niet te weten dat de EUPM bestaat en stelt daarenboven dat een aangifte bij de EUPM volgens haar geen zin heeft en *“zeker ook niet als gevolg dat de bedreigingen stoppen”* (zie het verzoekschrift, p. 6). Verzoekster verklaart dat een contact met een PSU ook niets aan haar situatie zou hebben veranderd.

Verzoekster gaat vervolgens in op de criteria van de vluchtelingenstatus.

Zij laat gelden te behoren tot een bepaalde groep, namelijk *“Bosnische Moslim in Bijekjina – Republika Srpska”* (zie het verzoekschrift, p. 6); Bosnische Moslims behoren volgens haar in de *“Republika Srpska”* tot de minderheid, wat bevestigd wordt in de informatie van de commissaris-generaal.

Verzoekster herneemt haar asielrelaas en voert aan dat haar verklaringen *“heel geloofwaardig”* zijn en dat deze worden ondersteund door de neergelegde proces-verbalen en het medisch attest.

Zij geeft aan dat zij zich buiten Bosnië bevindt en niet de bescherming van dat land heeft kunnen of willen inroepen.

Verzoekster besluit dat zij voldoet aan de criteria van de vluchtelingendefinitie.

Verzoekster is tevens van mening dat zij de wettelijke criteria vervult om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen; zij stelt dat zij bij terugkeer naar Bosnië een ernstig risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster voert aan *“dat het geweld tegen verzoekster en haar zoon groter zal worden”*; zij en haar zoon lopen dan ook een ernstig risico op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en ook de dood.

Verzoekster vraagt van haar de hoedanigheid van vluchteling te erkennen; haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Op het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan bewijzen, antwoordt verzoekster dat het voor haar zeer moeilijk was om de bedoelde documenten binnen de korte termijn neer te leggen.

Zij brengt een attest van het bezoek van de zoon aan de spoeddiensten bij waaruit volgens haar blijkt dat de letsels voortkomen uit de aanval op haar zoon; zij acht het bovendien *“evident dat de reden van de aanval daar niet neergeschreven wordt”*. Verzoekster legt tevens het proces-verbaal van 19 mei 2009 neer, *“waarin melding wordt gemaakt van de telefoonbedreigingen”*, waardoor het bestaan van de telefoonbedreigingen volgens haar is aangetoond.

De commissaris-generaal merkt vooreerst terecht op dat verzoekster na het verhoor op het Commissariaat-generaal op 23 april 2011, een termijn had gekregen van tien werkdagen om deze stukken voor te leggen; de bestreden beslissing werd uiteindelijk pas genomen op 14 september 2011 waardoor verzoekster ruimschoots de tijd had gekregen om stukken neer te leggen.

Haar uitleg dat het *“zeer moeilijk was om die documenten neer te leggen”* klinkt zeer zwak.

Verder doen de bemerkingen van verzoekster omtrent het medisch attest geen afbreuk aan de vaststelling dat dit attest geen uitsluitel geeft over de oorzaak van de vastgestelde letsels; inderdaad doet de arts slechts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Dit attest levert dan ook geen bewijs met betrekking tot de reden van de agressie op de zoon en de beweerde bedreigingen.

Wat er ook van zij, verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij voor haar problemen geen beroep kon doen op de bescherming van de autoriteiten in haar land.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale

organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De beweringen van verzoekster dat de politie niet altijd haar verklaringen heeft neergeschreven, dat de politie bij nieuwe aangiften enkel antwoordde *“we weten van die zaken”*, dat de politie een à twee keer weigerde om haar klacht te noteren, dat de twee mensen die haar thuis bezochten bij de politie werkten, dat verzoekster vermoedt dat de bedreigingen van Serviërs kwamen, dat de politie dit zou onderzoeken maar dat ze haar nooit hebben geïnformeerd over de stand van zaken, dat twee mensen die in haar winkel zaken gestolen hebben en herkend werden, vrijgesproken werden en dat de politie het niet noodzakelijk vond om langs te komen toen haar zoon werd aangevallen, *“omdat verzoekster dat aan de telefoon mocht uitleggen”*, kunnen in redelijkheid niet overtuigen.

De Raad stelt inderdaad vast dat verzoekster heeft verklaard dat zij nooit enig probleem kende met de politie of enige andere autoriteit in Bosnië en ook dat zij bij de politie nooit geïnformeerd heeft naar een stand van zaken.

Haar stelling dat de politie haar niet zal helpen en niets doet, is op geen enkele objectieve basis gestoeld en berust louter op persoonlijke vermoedens. De vaststelling dat de politie de daders van de bedreigingen sinds 2007 nog niet gevat heeft, kan te wijten zijn aan tal van factoren, zoals het feit dat de daders onbekenden zijn; het is immers niet zo dat, omdat de onderzoeken niet tot onmiddellijke resultaten leiden, ze niet gevoerd worden.

Verzoeksters uitleg dat de commissaris-generaal haar niet ten kwade kan duiden om geen schriftelijke aangifte van de aanval gedaan te hebben op het politiekantoor, *“vooral als men weet dat ze na de aanval besloot, het land te verlaten”*, overtuigt evenmin. Het bevestigt slechts dat zij naliet om van de aanval op haar zoon officieel schriftelijk aangifte te doen op een politiekantoor, alvorens het land te verlaten, alhoewel het de eerste keer was dat verzoeksters belagers fysiek geweld gebruikten tegen iemand van haar gezin en deze gebeurtenis de directe aanleiding vormde voor haar vertrek uit haar land. Verzoekster onderneemt verder geen poging om te verklaren waarom zij naliet haar advocaat over deze gebeurtenis in te lichten.

Verzoekster slaagt er derhalve niet in om aannemelijk te maken dat de overheid in haar land onwillig is om bescherming te verlenen.

Hoewel verzoekster meende onvoldoende geholpen te worden door de lokale politie van Tuzla, liet zij na hierover klacht in te dienen bij hogere of andere politiediensten of mensenrechtenorganisaties in haar land.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in dit verband gewezen kan worden op het bestaan van EUPM (European Union Police Mission) in Bosnië-Herzegovina, die overigens ook een kantoor in Tuzla heeft. EUPM oefent ten aanzien van de lokale politie in Bosnië een monitorfunctie uit en beschikt over een mandaat om machtsmisbruik van deze lokale politiediensten te onderzoeken, aan te klagen en te bestraffen. Dit vormt één van de drie kernactiviteiten van EUPM. EUPM handelt hierin volledig onafhankelijk en valt slechts onder de politieke leiding van de speciale vertegenwoordiger van de Europese Unie in Bosnië. Verder zijn er in Bosnië ook PSU's (Professional Standards Units) actief die functioneren als internal affairs units binnen elke entiteit van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Het bestaan van deze units heeft ertoe geleid dat er standaardprocedures werden uitgewerkt om klachten in verband met politiewangedrag in te stellen en politiemensen te straffen volgens standaardprocedures. Deze PSU's werken wel degelijk en hun optreden heeft in het verleden al meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen.

Verzoekster laat gelden dat men haar niet ten laste kan leggen dat zij geen klacht heeft ingediend bij hogere politiediensten of mensenrechtenorganisaties in Bosnië omdat zij niet wist dat de EUPM bestaat.

De Raad is van oordeel dat van een asielzoeker in redelijkheid verwacht mag worden, dat hij zich inlicht over de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land en eerst deze mogelijkheden te baat neemt. Indien de Bosnische politie haar werk toch niet naar behoren zou uitgevoerd hebben, kan aldus redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster aan voormelde organisaties ruchtbaarheid geeft.

Verzoeksters stelling dat een aangifte bij de EUPM zeker niet als gevolg zou hebben dat de bedreigingen stoppen en dat een contact met een PSU niets aan haar situatie zou hebben veranderd, zijn slechts blote beweringen.

Waar verzoekster aanhaalt te behoren tot een bepaalde groep, namelijk *“Bosnische Moslim in Bijeljina – Republika Srpska”* die in de *“Republika Srpska”* in de minderheid zijn, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een Staat niet wil of niet kan beschermen, wat in casu niet het geval is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan het asielrelaas van verzoekster niet als geloofwaardig worden aangenomen en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op 23 april 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE